UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Florus Biblicus Seu Narrationes, Ex Veteri Testamento Selectæ

Pexenfelder, Michael

[S.l.], 1711

LXXV. Roboam[us] stultus Salomonis filius.

urn:nbn:de:hbz:466:1-64523

Visual Library

mis infelicem addicunt ſempiternis; ſunt, qui ſcelerum pœnitentem, piorum in ſedes evectum autumant; ſunt denique, qui neutram vergentes in partem, ſibi non *liquere* ajunt. Nos cum ijs ſentimus, qui Salomonem, pœnitudine commiſſorum expiatum, cælo donant; interim ejus nobis periculo timentes, qui ſub extremum navigationis feliciſſimæ curſum, ad blandos Sirenum ſcopulos impactus, adeò luctuoſum naufragium fecit; poſtquam anno ætatis decimo nono clavum imperij aſſumpſit, quadraginta annis tenuit, anno demum ſexageſimo cum vita reliquit, ad ſæcularem, ut graves viri ſcribunt, ætatem perventurus, ſi veſanæ libidini moderari voluiſſet. Nam voluptas enervat corpus, & corpus animum.

NARRATIO LXXV.

ROBOAMUS STULTUS SALOMONIS FILIUS. 3. Reg. 12. & 14.

Annis Mundi 3060. 3063. 3064. 3076. Ante Chr. 993. 990. 989. 977.

IN adagijs fertur: è ſquilla non naſcitur roſa; nec mala ex arbore boni leguntur fructus: nec turbido de fonte limpida hauritur aqua Ita etiam de corrupto Parentis ſanguine non niſi ſtoliditas profluxit Roboami, qui defuncto Salomoni ſucceſſit in Principatu anno ætatis quadrageſimo [nam un-

mum hunc maſculum è tanta fœminarum colluvione ſuſceperat Salomon.] multorum genitoris ſcelerum heres, *gentis ſtultitia*, cujus argumentum luculentum ipſo ſtatim regni exordio dedit. Nam cùm *Ieroboamus*, de quo ſuprà mentio facta, ab exilio à proceribus revocatus, nomine populi, in Comitijs *Sichemi* congregati [ubi Roboamo regnum communibus erat ſuffragijs ſtabiliendum] ſuppliciter peteret, onus tributorum, quô Salomon nimiùm quantùm ſubditos preſſerat, relevari; plurimum enim impenſarum & operæ, cùm in Templo & regia domo ædificanda, tum in inſtauratione multarum civitatum, & varijs uxorum fanis exſtruendis exhauſtum eſſe; evacuari æraria Principum, cùm ſubjecti enervantur; daret hoc ſuorum fidei amoríque, & contracta immodica ſumptuum profuſione, non modò Regem ſeſe, ſed patrem quoque meminiſſet. Paratiores habiturum in omnia juſſa popularium animos, ſi intelligerent, Principem non minùs populi commoda, quàm ſuum faſtigium ſpectare. Rex auditis populi poſtulatis, geminam laudem, humanitatis & prudentiæ, in eam diem tulit; triduô namque ad deliberandum ſumptô, réque ſapienter ad ſeniorum [quos ætas & experientia Salomoni quoque parenti commendârat] conſilium delatâ, eorum ſententiam exquirit. Qui cùm ſuaderent, ut regni auſpicia à clementia peteret: eſſe populum ad obſequia ducendum, non trahendum; haud ullum majus regnorum præſidium, quàm ſubjectorum benevolentiam & ſtudium, ſine quibus nulla potentia

 diu

diu ſtare poſſit; violenta imperia neminem continere diu, moderata durare; regium dominatum liberæ voluntatis inventum eſſe, non timoris aut violentiæ partum; indignum ſe regno præſtare, qui ut regnet, vi utatur: infirmum coronarum cuſtodem, metum: nihil cogi minùs poſſe, quàm fidem & amorem: facilè ſubire odium & perfidiam, ubi ſemper metuuntur graviora; & Salomonis parentis dictum fuiſſe: eum, *qui vehementer emungit, elicere ſanguinem.* Prov. 30. quem quiſque oderit, etiam perditum cupere. Remitteret igitur aliquid de rigore, & poſito tantiſper faſtu regio, ad captandam multitudinis gratiam ſe accommodaret.

Sententia haud dubiè tam neceſſaria præſenti rerum ſtatui, quàm in futurum utilis, ſi locum apud arrogantem animum reperiſſet. Aſpernatus igitur ſaniora ſuadentes, convocat in ſenatum juvenes, ut ætate, ſic ſtolidâ ferociâ æquales; & expoſitô ſeniorum conſiliô, quid ipſis videatur, proferre jubet. Illi, partim ut ſpiritus elatos magis inflarent, partim ut aſſentando, Principis ſibi gratiam conciliarent, aſſerunt, indecoram eſſe majeſtati lenitatem, & metu defectionis ad populi arbitrium inflecti; nunquam ſine periculo firmum ſtare capitis decus, ſi, qui timere debeant, timeantur. Multa vi & metu extorqueri, quæ mititate non queant; ſæpe vi frangi, qui jure nequeat flecti. Primam artem regnandi eſſe, odia contemnere. Libertatis affectationem, & novi jugi impatientiam, imperiis frenandam; eadem fronte geſtandam galeam, quâ diadema fulget; ut Rex cogat, quem timet: populus timeat, quem non amat. Reverentiam ex me-

tu creſcere, nunquam plures fieri cœlo ſupplices, quàm cùm tonat & fulminat. Quid filium par ſit facere, Salomonem ſapientiſſimum exemplis docuiſſe. Ad potentiam Principis pertinere, ærarium opibus inſtructum; nec attendendum, quomodo id augeatur, lubentibus, an invitis ſubditis, modò augeatur. Vecordi multitudini per exactiones & tributa detrahendum ſanguinem, ut etiam volens, non poſſit furere. Quibus, aliíſque in medium allatis, auctores fiunt Roboamo, reſpondendi ad populum *Minimum ipſius digitum eſſe craſſiorem, quàm patris lumbi fuerint*; & ſi ab ipſo duriter habitos ſe putarent, duriùs etiam in poſterum tractandos eſſe; ſi ſcuticis cæſi fuiſſent antea, nunc aculeatis ſcorpionum flagris conſciſſum iri.

Delectatus Rex feroci juvenum oratione, poſtquam tertia die populus ad audiendum convénit, omnibus exſpectatione ſuſpenſis, & benignitatem à novo regni capite ſibi promittentibus, omiſſo meliorum conſilio, è ſententia imperitorum reſpondet, & Ahiæ vatis præſagium implet; qui Salomoni diſceſſionem imperij, ſub ænigmate pallij, quod ſuperiùs memoravimus, decem in partes ſciſſi, prænuntiârat. Irritatus namque ſuperbô reſponſô populus, per indignationem, uno ore exclamant: nihil ſibi futurum ampliùs cum Davidis progenie: haberet ipſe Templum, quod pater exſtruxiſſet: ſe religioni, fortunísque ſuis aliâ viâ conſulturos. Senſit hîc Roboamus, quantam ſecurim injeciſſet in Domum, & Imperium ſuum; adeóque recenti vulneri medicinam facturus, magis etiam exaſperavit malum. Deſtinat ad placandos vulgi animos *Aduram*, ſeu *Adoni-*

doniram, quæſtorem regium ; quod erat oleum flammæ addere ; ſeu potiùs unguem in ulcere figere. Quippe qui ob acerbas exactiones adeò cunctis erat inviſus, ut ſolo ejus conſpectu concitati in furorem, ne auditum quidem, lapidibus obruerint. Quô factô, Roboamus ratus, id quod erat, ſe in tumulo ſaxis impetitum, veritúſque, ne conceptum ſemel odium in ipſius capût effunderetur, trepidè conſcenſo curru, quanta potuit feſtinatione, *Sichemô* [Urbs erat in Regni umbilico ſita] Hieroſolymam properans, comitijs finem non minore dedecore, quàm damno impoſuit; duabus duntaxat tribubus, *Iudæ* & *Benjaminis* eum ſequentibus; reliquis decem non ab Rege modò, ſed à Sacris quoque patrijs; recedentibus. Imperium hi ad Ieroboamum detulerunt, virum multâ rerum experientiâ clarum, & Ægyptio Regi *Seſaco*, affinitate junctum.

Disjunctis hunc in modum animis, viriſque, quid niſi bellum exſpectaretur? Roboamus jam ſerò ſapiens, luſtratis duarum, quas dixi, tribuum urbibus, & omni ſignificatione lenitatis ac indulgentiæ devinciens ſibi, aut devinctas retinens popularium mentes, centum octoginta millia bellatorum contraxit, ad Sichemum, ubi Ieroboamus regiam ſedem conſtituerat, expugnandum. Stimulabat militares fortiſſimarum tribuum animos vindictæ ardor, & ignominia amiſſi regni, certámque victoriæ ſpem faciebat cùm bonitas cauſſæ [nam contra rebelles res agenda] tum robur ingentis exercitus. Cùm ecce, DEO viſum aliter; qui non modò collectas copias à pugnæ cupiditate avertit, ſed etiam terrorem, & victoriæ deſperationem

pe

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

per *Semeiam* vatem injecit, nomine ſupremi Numinis Roboamo denuntiantem, ut revocato milite, vim hoſtilem à Ieroboamo abſtineret. Morem Rex gerit promptum, in ſumma rei bene gerendæ opportunitate, & re, coronatis capitibus imprimis, ardua; de imperio enim decertabatur.

Solutus belli timore, ac curâ Ieroboamus, DEO pro gratijs reddit malefacta; duos ex auro conflat vitulos, populóque colendos proponit, quod in ſequenti narratione, pluribus exponemus. Interea Roboamus multus erat in civitatibus ſuis inſtaurandis, & contra belli impetum permuniendis. Ad quem Hieroſolymis degentem, ex omni Iſraëlitarum ditione confluxerunt Sacerdotes, ac Levitæ; & quotquot vel cura veræ religionis, vel offenſio tyrannidis Ieroboami [etiam invitos ad idolorum cultum adigentis] tangebat, ſe cum ſedibus ſuis, ad avitam pietatem, referebant, auctis inde non mediocriter regni Roboamici viribus.

Sed non ultra triennium tenuit ea Regis proſperitas; nam eô temporis circumactô, primùm ipſe quoque Roboamus, genitoris inſtitutô, denſat ſibi cubilia: ductíſque primæ dignitatis uxoribus decem & octo; concubinis autem ſexaginta: filios viginti gignit & octo, filias ſexaginta. Simúlque has inter voluntates, deſertô vero Numine, fictos ad DEOS, inſanus deſciſcit. Nec eô contentus, Iudæos etiam, & Benjaminitas in ſcelus pertrahit; impiéque, quod vitæ reliquum erat, tranſcurrens, regni decem ac ſeptem peractis annis, ad plures, ſuíque ſimiles abit. Cauſſa ei defectionis à DEO, mulieres, quemadmodum Salomoni, fuerunt, *Naama*

præ-

præcipuè mater, ex Ammanitis oriunda, & *Maacha*, uxorum ut chariſſima, ita in nefas omne pellaciſſima; qua annitente, luci certatim ſuper omnes colles plantari, aræ, ſtatuæque dedicari, & inter alia idola, etiam ſpurciſſimo *Priapo* ſacrificari; ipſâ reginâ, prô pudor! inter effeminatorum greges, ſacrilegæ obſcænitatis ſeſe ducem, & nefandi Sacerdotij antiſtitam profitente.

Verùm DEUS hanc contumeliam, per *Seſacum*, Ægyptiorum Regem, [quem *Seſoſtrem* Herodotus nominat] ulciſci non diſtulit. Hic quintô Roboami annô, partim immiſſu Numinis; partim invitatu Ieroboami [ſive ut attritis Roboami viribus, ſecuriùs ipſe regnaret, ſive ut regnum Iudæ, conjunctis armis ſibi ſubijceret] cum mille ducentis curribus, & ſexaginta millibus equitum, longéque copioſiore peditatu ſeſe Paleſtinæ infundit, flammis omnia & cædibus vaſtat; expugnatíſque Iudæ civitatibus munitiſſimis, ipſam Hieroſolymam obſidione cingit, Non eſt auſus Roboamus hoſti, ſignis infeſtis occurrere; malè quippe conſcium deſerti Numinis pectus, fortitudinem omnem excuſſerat, neque plus firmitatis in populo fuit, DEO, perduellibus antiquum robur adimente. Igitur metus extorquet, quod pietas non poterat; animi, conſiliíque inopes ſeſe circumſpicere, ad DEI, á quo indigniſſimè defecerant, opem recurrere, cœlum votis precibúſque pulſare. Terrorem auxit Propheta *Semeias*, qui trepidantibus ſuperveniens, minas minis addidit: & ultima quæque teterrimis Religionis deſertoribus denuntiavit. Hîc illi magis etiã conſternari: ſéque confitentes reos, in pœnas com-

me-

meritas offerre. O miram Numinis clementiam! audiuntur ſupplicationes ingratiſſimorum mortalium; & quia in magna ſceleratiſſimæ gentis colluvie, non deerant innocentes animæ, DEUS harum ſupplicijs placatus, non paſſus eſt nocentes extrema clade involvi. Deditur urbs hoſtibus, ea tamen conditione, ut cædibus, incendijs, rapinis, DEI præſertim Templo parceretur. Verùm Seſacus pactis non ſtetit, ſed deprædatus templum, theſauros cùm DEO ſacros, tum regios expilavit; exportatâ auri argentíque magna vi, ablatîs nominatim clypeis, quos Salomon ex auro procudi curaverat; pro quibus Roboamus æneos ſubſtituit, Templum adeunti, à ſcutigeris præferendos. Ad eam jacturam ingens civium planctus extitit, felices lacrymæ, gemitúsque; ſi ex caducarum rerum detrimento, fidei ac pietatis damnum æſtimare didiciſſent. Nam vel non ſerium, vel haud firmum, ſtabilémque fuiſſe pœnitentium dolorem, ex eo palàm fit, quòd Roboamus, inſtinctu matris impiæ, mox ad Sacra deteſtanda redierit, tantò majore ſacrilegio, quantò graviore Benignitatis divinæ contemptu. Deceſſit è vivis, exactâ octo & quinquaginta annorum periodô, ſceleribus ſuis immortuus. Perditionis ei cauſſa præcipuæ, quod diximus, Naama parens, quæ pueritiam ejus corrupit: & Macha conjux, quæ juventutem depravavit; cujus amoribus etiam hoc dedit, ut *Abiam*, ex ea ſuſceptum, regno deſtinaret, reliquîs filiîs, tametſi natu majoribus, prætermiſsîs. Ita per eos ſæpe pereunt filij, à quibus pariuntur.